

Sygn. akt II K 841/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : sekr. sądowy Daria Włodarska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu S. J.

po rozpoznaniu w dniach: 20 lutego 2020r., 18 czerwca 2020r., 23 października 2020r., 21 maja 2021r. i 14 października 2021r.

sprawy karnej:

D. S. (1)

syna T. i A. zd. D.

ur. (...) w K.

A. W.

córki T. i A. zd. A.

ur. (...) w K.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 8 listopada 2018 roku w K. wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie B. S. w ten sposób, że na targowisku miejskim podeszli do wyż. wym. Pokrzywdzonego, a następnie szarpali go i zadawali mu uderzenia pałkami teleskopowymi po nogach, po czym zabrali w celu przywłaszczenia portfel wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 60 zł, dowód osobisty i prawo jazdy wydane na dane osobowe pokrzywdzonego, trzy karty bankomatowe tj. dwie banku (...) i jedną banku (...) oraz telefon komórkowy marki S. (...) wartości 40 zł, powodując straty na łączną kwotę 120 zł, gdzie pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci zaczerwienienia na tylnej powłoce uda lewego, drobne otarcia naskórka na przedniej powierzchni obu kolan i na przedniej powierzchni podudzia lewego dwa okrągłe zasinienia, co naruszyło czynności ciała na czas poniżej siedmiu dni

- tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

a nadto **D. S. (1)** o to że:

II. w dniu 8 listopada 2018 roku w K. groził pozbawieniem życia Z. D. (1) w celu wywarcia wpływu na jej zeznania w charakterze świadka w postępowaniu karnym, przy czym wypowiedziana groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia

- tj. o czyn z art. 245 kk

P. Ł.

syna M. i D. zd. K.

ur. (...) w P.

III. w dniu 13 listopada 2018 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z P. J. dokonali rozboju na osobie R. Z. w ten sposób, że doprowadzili pokrzywdzonego do stanu nieprzytomności poprzez podanie mu do zapalenia nieznannej substancji psychoaktywnej w postaci suszu roślinnego, po czym zabrali mu w celu przywłaszczenia rzeczy ruchome w postaci samochodu osobowego V. (...) o wartości 30.000 zł wraz z kluczykiem, portfela z zawartością dowodu osobistego i dowodu rejestracyjnego ww. pojazdu V. (...), gumówki, telefonu komórkowego m-ki H. z kartą do telefonu o numerze 793-261-908, karty 64G mikro USB o wartości ok. 100zł, uszkodzony tablet m-ki S. (...) koloru białego z pękniętym ekranem o wartości 50 zł, kosy spalinowej koloru zielonego o wartości ok 500 zł, kija bejsbolowego drewnianego o wartości 50 zł, nożyc do żywopłotu marki G. o wartości ok. 70 zł, wkrętarki stacjonarnej marki M. o wartości ok. 400 zł oraz innych sprzętów i ubrań o wartości ok. 1000 zł, tj. mienia o łącznej wartości ok. 32.170 zł, a następnie po ujawnieniu przez R. Z. miejsca przechowywania ww., uprzednio skradzionych na jego szkodę rzeczy w garażu przy ul. (...) w K. i po zażądaniu ich zwrotu działając w celu utrzymania się w posiadaniu skradzionych przedmiotów, użyli wobec pokrzywdzonego przemocy, uderzając go co najmniej jeden raz ręką w twarz oraz zadając mu kopnięcia po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci nieregularnej rany w kształcie litery V w okolicy czołowej lewej nad łukiem brwiowym o dł. ramion 1 cm, nieregularnej rany powyżej przedniej o dł. 3 cm, 3 regularnych, liniowych, równoległych zadrapań w okolicy płatka ucha po stronie lewej, niewielkiego obrzęku na grzbiecie nosa, podbiegnięcia krwawego, a powyżej niego otarcie naskórka, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas poniżej siedmiu dni

- tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

IV. w dniu 13 października 2018 roku w K. działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia karton z zawartością 12 butelek wódki „Finlandia” czym spowodowali straty w kwocie 600 zł na szkodę I. G.

- tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

1. oskarżonego **D. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt I z tą zmianą, że przyjmuje, iż czynu tego dokonał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami tj. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,
2. oskarżonego **D. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt II wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 245 kk i za to na podstawie art. 245 kk wymierza mu karę 5 /pięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego **D. S. (1)** w pkt. 1 i 2 wyroku kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,
4. oskarżoną **A. W.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego wyżej w pkt I z tą zmianą, że przyjmuje, iż czynu tego dokonała wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami tj. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,
5. oskarżonego **P. Ł.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt III z tą zmianą, że przyjmuje, iż czynu tego dokonał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami tj. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 2 /dwóch/ lat pozbawienia wolności,

6. oskarżonego **P. Ł.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt IV z tą zmianą, że przyjmuje, iż czynu tego dokonał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą tj. czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 8 /ośmiu/ miesięcy pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce orzeczonych wobec oskarżonego **P. Ł.** w pkt. 5 i 6 wyroku kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 2 /dwóch/ lat i 4 /czterech/ miesięcy pozbawienia wolności,

8. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych w wyroku kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie:

- D. S. (1) od dnia 08.11.2018r. godz. 12:50 do dnia 22.11.2018r. godz. 16:03 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- P. Ł. od dnia 22.03.2019r. godz. 11:50 do dnia 22.03.2019r. godz.13:10 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

- A. W. od dnia 14.11.2018r. godz. 13:45 do dnia 16.11.2018r. godz. 15:10 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

9. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego P. Ł. obowiązek częściowego naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej I. G. kwoty 300,00 /trzysta/ złotych,

10. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego D. S. (1) na rzecz pokrzywdzonego B. S. nawiązkę w kwocie 500,00 /pięćset/ złotych,

11. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego D. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej Z. D. (2) nawiązkę w kwocie 300,00 /trzysta/ złotych,

12. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonej A. W. na rzecz pokrzywdzonego B. S. nawiązkę w kwocie 500,00 /pięćset/ złotych,

13. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka od oskarżonego P. Ł. na rzecz pokrzywdzonego R. Z. nawiązkę w kwocie 1000,00 /jeden tysiąc/ złotych,

14. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. S. kwotę 972,00 /dziewięćset siedemdziesiąt dwa/ złotych powiększoną o należy podatek od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. W. z urzędu,

15. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sędzia Joanna Urbańska –Czarnasiak

Sąd w trybie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia co do części wyroku dotyczącego jedynie oskarżonych D. S. (1) oraz A. W., albowiem złożone wnioski o sporządzenie uzasadnienia dotyczą tylko tych oskarżonych

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 841/19	

<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
<p>1.1.1.</p>	<p>D. S. (1), A. W.</p>	<p>w dniu 8 listopada 2018 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonali rozboju na osobie B. S. w ten sposób, że na targowisku miejskim podeszli do wyżej wymienionego pokrzywdzonego, a następnie szarpali go i zadawali mu uderzenia pałkami teleskopowymi po nogach, po czym zabrali w celu przywłaszczenia</p>	

		portfel wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 60 zł, dowód osobisty i prawo jazdy wydane na dane osobowe pokrzywdzonego, trzy karty bankomatowe tj. dwie banku (...) i jedną banku (...) oraz telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 40 zł, powodując straty na łączną kwotę 120 zł, gdzie pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci zaczerwienienia na tylnej powłoce uda lewego, drobne otarcia naskórka na przedniej powierzchni obu kolan i na przedniej powierzchni podudzia lewego dwa okrągłe zasinienia, co naruszyło czynności ciała na czas poniżej siedmiu dni	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 8 listopada 2018r. około południa D. S. (1), P. B. (1), K. K. (2), M. S. i A. W. przyjechali do centrum miasta K. samochodem marki F. (...) koloru czerwonego w celu dokonania rozboju na B. S.. Wszyscy wymienieni mieli świadomość, jaki jest cel ich przyjazdu. Mężczyźni mieli przy sobie pałki teleskopowe mierzące około 0,5 metra długości, których mieli użyć. Wcześniej, przed dniem 8 listopada 2018r., P. B. (1) ustalił z A. W.,	wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)	25-26v, 49-50v, 865-866, 869-870, 871-872, (...)	

że to ona skontaktuje się z B. S. i go "wystawi". O tym facie wiedzieli wszyscy pozostali.

W dniu 8 listopada 2018r. A. W. dostała od P. B. (1) numer telefonu komórkowego do B. S., a następnie skontaktowała się z nim telefonicznie w celu umówienia się na spotkanie na targowisku miejskim w K.. B. S. wyraził na to zgodę.

A. W. poinformowała pozostałych, że B. S. będzie za kilkanaście minut na targowisku miejskim.

Po około 10 minutach od rozmowy telefonicznej A. W. i B. S. doszło do spotkania między wymienionymi w ustalonym uprzednio miejscu. A. W. i B. S. zaczęli rozmawiać o tym, jak się u każdego z nich wiedzie. Po około 5 minutach na targowisko miejskie do B. S. podeszli: D. S. (1), P. B. (1), K. K. (2) i M. S. z dwóch stron, po dwóch mężczyzn z każdej. Trzej z tych nich trzymało w rękach metalowe pałki teleskopowe, zaś czwarty wyciągnął taką samą pałkę teleskopową z za paska spodni. D. S. (1), P. B. (1), K. K. (2) i M. S. zaczęli uderzać B. S. po całym ciele, a najbardziej po nogach. Dwóch z wymienionych mężczyzn zaczęło obszukiwać B. S., zaś M. S. wyciągnął z jego tylnej prawej kieszeni

spodni portfel, w którym były pieniądze w kwocie 60 zł, dowód osobisty i prawo jazdy wydane na dane osobowe B. S. oraz trzy karty bankomatowe, w tym dwie banku (...) i jedna banku (...), a także telefon komórkowy marki S. (...). W tym czasie A. W. stała w odległości kilku metrów i obserwowała całe zdarzenie. W pewnym momencie jeden z wymienionych wyżej mężczyzn powiedział do drugiego, aby podjechał bliżej samochodem w celu wciągnięcia do niego B. S.. Wówczas jeden z ww. mężczyzn poszedł do auta, a pozostali trzej stali przed B. S. i pilnowali go, aby uniemożliwić mu ucieczkę. W momencie kiedy podjechał samochód marki P., pozostali obrócili w jego kierunku głowy. Wtedy B. S. postanowił podjąć próbę ucieczki i zaczął biec w kierunku ulicy (...) w K., w rejon szkoły - Zespołu Szkół (...) w K.. Po kilku metrach B. S. stracił jednak równowagę z uwagi na ból nóg od poprzednich uderzeń pałkami teleskopowymi, a następnie upadł na chodnik. Podczas ucieczki B. S. wołał o pomoc.

Następnie do pokrzywdzonego podbiegli ci trzej mężczyźni, którzy go wcześniej pilnowali, a także A. W.. Mężczyźni ponownie zaczęli szarpać

leżącego B. S., zaś A. W. stanęła w odległości kilku metrów od nich i obserwowała całe zdarzenie. Kolejno, D. S. (1) próbował podnieść B. S. z chodnika i wciągnąć do samochodu, jednak mu się to nie udało. Wówczas mężczyźni postanowili przeciągnąć B. S. między bloki znajdujące się na ulicy (...) w K.. W tym czasie świadkowie zdarzenia, którzy wówczas przechodzili tą ulicą nawoływali do puszczenia B. B. (1). Wówczas D. S. (1) przytrzymujący B. S. odpowiedział przechodniom, że to B. S. jest złodziejem i jest winny dużą ilość pieniędzy. W pewnym momencie przechodząca obok R. G. (1) zadzwoniła po policję, a Z. D. (2) zaczęła nagrywać przebieg zdarzenia. Na miejscu zdarzenia zaczęli się również pojawiać gapie. Do przyjazdu policji pozostał jedynie pokrzywdzony B. S. przetrzymywany przez D. S. (1).

D. S. (1) został zatrzymany.

Pozostałe osoby, które uczestniczyły w zdarzeniu tj. P. B. (1), K. K. (2), M. S. i A. W. oddaliły się pojazdem marki F. (...) koloru czerwonego.

wyjaśnienia oskarżonej A. W.

90-92, 122

zeznania pokrzywdzonego B. S.	16-19, (...) - (...)		
zeznania R. G. (2)	6-7, (...) - 1775v		
zeznania Z. D. (2)	10-11		
zeznania W. G.	39-40, (...)		
zeznania M. F.	42-43, (...)		
zeznania K. K. (2)	1775v- (...), 84-87, 744-746, (...)		
zeznania P. B. (1)	1776v- (...), 74-78, 621-622, (...) - (...), 1362v		
zeznania M. S.	(...) - 1778v, 239-242, 1362v		
protokół przeszukania	3-4, 22-23, 62-63, 64-65		
protokół oględzin plików video	31-33		
protokół zatrzymania	58-60		
B. S. w wyniku wyżej opisanego zdarzenia z dnia 8 listopada 2018r. poniósł starty w wysokości łącznej 120,00 zł. Pokrzywdzony oszacował wartość swojego telefonu marki S. (...) na kwotę 40 zł, portfel na kwotę 20 zł. Pokrzywdzony nie odzyskał żadnych	zeznania B. S.	16-19, 1774v- (...)	

<p>przedmiotów, które zostały mu w ww. dniu ukradzione.</p> <p>Pokrzywdzony B. S. w wyniku zdarzenia z dnia 8 listopada 2018r. doznał ponadto obrażeń ciała w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zaczerwienienia na tylnej powłoce uda lewego, - drobnego otarcia naskórka na przedniej powierzchni obu kolan, -dwóch okrągłych zasinień na przedniej powierzchni podudzia lewego. <p>Powyższe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała B. S. na czas poniżej siedmiu dni.</p>			
<p>opinia biegłego lekarza sądowego A. T.</p>	<p>12</p>		
<p>Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 15 lipca 2019r. w sprawie II K 467/19 P. B. (1), K. K. (2) i M. S. zostali skazani za to, że w dniu 8 listopada 2018 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonali rozboju na osobie B. S. w ten sposób, że na targowisku miejskim podeszli do wyżej wymienionego pokrzywdzonego, a następnie szarpali go i zadawali mu uderzenia pałkami teleskopowymi po nogach, po czym zabrali</p>	<p>WYROK</p>	<p>(...)-1368v</p>	

w celu przywłaszczenia portfel wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 60 zł, dowód osobisty i prawo jazdy wydane na dane osobowe pokrzywdzonego, trzy karty bankomatowe tj. dwie banku (...) i jedną banku (...) oraz telefon komórkowy marki S. (...) wartości 40 zł, powodując straty na łączną kwotę 120 zł, gdzie pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci zaczerwienienia na tylnej powłoce uda lewego, drobne otarcia naskórka na przedniej powierzchni obu kolan i na przedniej powierzchni podudzia lewego dwa okrągłe zasinienia, co naruszyło czynności ciała na czas poniżej siedmiu dni **tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

D. S. (1) ma 24 lata, posiada podstawowe wykształcenie. Oskarżony przebywał w Niemczech w celach zarobkowych, gdzie pracował jako pracownik fizyczny na produkcji z wynagrodzeniem około 4.500- 5.000 zł miesięcznie. D. S. (1) nie posiada nikogo na utrzymaniu, jest kawalerem. Nie był leczony psychicznie, odwykowo ani neurologicznie.

dane osobowopoznawcze

(...)

Oskarżony D. S. (1) w chwili popełnienia przestępstwa nie był karany. Przed wydaniem orzeczenia był dwukrotnie karany w Polsce za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.			
karta karna	28-29, 268-269, (...), (...)-1796v		
protokół zatrzymania	2-2v		
POSTANOWIENIE			
Oskarżona A. W. ukończyła 24 lata, jest panną, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie posiada wyuczonego zawodu. Oskarżona pracuje jako pracownik fizyczny w (...) w K. osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.800,00 zł miesięcznie. Nie leczyla się psychiatrycznie. Oskarżona w chwili popełnienia przestępstwa nie była karana. A. W., przed wydaniem orzeczenia, była karana za popełnienie przestępstwa z art. 62b ust. 1 i art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.	dane osobowopoznawcze	(...)	
karta karna	(...)- (...), (...)		
protokół zatrzymania	55-57		

POSTANOWIENIE

1.1.2.	D. S. (1)	w dniu 8 listopada 2018 roku w K. groził pozbawieniem życia Z. D. (1) w celu wywarcia wpływu na jej zeznania w charakterze świadka w postępowaniu karnym, przy czym wypowiedziana groźba wzbudziła u niej uzasadnioną obawę jej spełnienia	
Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 8 listopada 2018 roku w K. podczas interwencji policji na ulicy (...) w K., Z. D. (2) wskazała funkcjonariuszom D. S. (1) jako jednego ze sprawców rozboju na uszkodzonym B. S.. D. S. (1) został zatrzymany.</p> <p>W tym samym czasie D. S. (1) zagroził Z. D. (2) pozbawieniem życia za to, że przebieg zdarzenia nagrywała swoim telefonem komórkowym. Z. D. (2) przestraszyła się wypowiedzianych przez D. S. (1) gróźb, obawiała się ich spełnienia.</p>	zeznania Z. D. (2)	10-11	
zeznania M. F.	42-43		
wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)	25-26v, 49-50v		
zeznania R. G. (2)	6-7		

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1, 1.1.2	zeznania pokrzywdzonego B. S.	Sąd przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego B. S. w znacznej części, a przede wszystkim co do podawanych przez niego okoliczności przebiegu zdarzenia z dnia 8 listopada 2018r. od momentu kiedy podeszli do niego: D. S. (1), K. K. (2), P. B. (1) i M. S., albowiem w tej części jego zeznania są rzeczowe, logiczne i konsekwentne. Ponadto znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków: Z. D. (2) i R. G. (2), a także częściowo w	

		<p>wyjaśnieniach oskarżonego D. S. (1) z postępowania przygotowawczego, a także w sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w zakresie doznanych obrażeń i mechanizmu ich powstania.</p> <p>Sąd nie dał wiary pokrzywdzonemu co do tego w jakich okolicznościach znalazł się w dniu 8 listopada 2018r. na targowisku miejskim w K., ponieważ pozostaje to w sprzeczności z korelującymi ze sobą w tym przedmiocie wyjaśnieniami A. W. i D. S. (2), a także z zeznaniami K. K. (2) i M. S.. Ponadto, z tych samych powodów, jako kłamliwe jawią się zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie w jakim przeczył znajomości i posiadaniu osobistej styczności z oskarżoną A. W.. Zeznania pokrzywdzonego w tym przedmiocie jawią się jako spreparowane na potrzeby niniejszego procesu, świadek wyraźnie chce ochronić oskarżoną przed odpowiedzialnością karną. Zauważyć przy tym należy, iż sama oskarżona A. W. składając wyjaśnienia również mówiła o nim „B. ogólnie jest w porządku”.</p>	
częściowo wyjaśnienia	Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego		

<p>D. S.</p>	<p>D. S. (1) złożone przez niego w postępowaniu przygotowawczym w zakresie w jakim twierdził, że oskarżona A. W. w dniu 8 listopada 2018r. przebywała na miejscu zdarzenia aż do czasu przyjazdu policji, a także co faktu, iż A. W. "wystawiła" B. S. na polecenie P. B. (1).</p> <p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim podał, że na miejscu zdarzenia w dniu 8 listopada 2018r. P. B. (1), K. K. (2), M. S., a także on posiadał palkę teleskopową.</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia A. W.</p>	<p>Sąd dał wiarę oskarżonej tylko w zakresie w jakim twierdziła, że pół roku wstecz przed dniem 8 listopada 2018r. знаła pokrzywdzonego B. S.. Za wiarygodne Sąd uznał również jej twierdzenia co do tego, iż zadzwoniła do B. S. w dniu 8 listopada 2018r. w celu spotkania się z nim, aby go „wystawić” P. B. (1), K. K. (2), M. S. i D. S. (1). Wspomniane twierdzenia znajdują bowiem potwierdzenie w uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach D. S. (1).</p> <p>W pozostałym zakresie Sąd nie przyznał wyjaśnieniom oskarżonemu przymiotu wiarygodności, o czym mowa poniżej.</p>	

zeznania M. F.	Zeznania obu świadków są logiczne, rzeczowe i konsekwentne, a ponadto ci świadkowie byli osobami obcymi dla stron, zeznawali na okoliczności związane z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych, stąd Sąd uznał treść zeznań obu świadków za wiarygodne w pełni.	
zeznania W. G.		
zeznania Z. D. (2)	Sąd uznał za wiarygodne zeznania Z. D. (2) złożone w postępowaniu przygotowawczym bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 8 listopada 2018r., albowiem są one logiczne, rzeczowe i spójne. Ponadto, zeznania świadka korelują częściowo z zeznaniami świadka R. G. (2), świadków M. F. i W. G., a ponadto częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego D. S. (1).	
zeznania R. G. (2)	Zeznania R. G. (2) złożone w postępowaniu przygotowawczym zasługują na wiarę w pełni, albowiem jej zeznania są spontaniczne, logiczne i rzeczowe, ponadto świadek zeznawała na okoliczności, których była bezpośrednim uczestnikiem.	

	<p>Na miano wiarygodnych zasługują również z tych samych względów zeznania złożone przez świadka w postępowaniu jurysdykcyjnym, z tym, że jeżeli chodzi o jej twierdzenia w zakresie koloru włosów dziewczyny, która wraz z innymi współsprawcami była na miejscu zdarzenia, to Sąd uznał za wiarygodne jej twierdzenia z postępowania przygotowawczego, albowiem zostały złożone bezpośrednio po zdarzeniu. Wówczas bowiem pamięć świadka jest najświeższa, stąd należało przyznać tym zeznaniom większy walor dowodowy.</p>	
<p>częściowo zeznania K. K. (2)</p>	<p>Sąd podszedł do zeznań świadków: K. K. (2) i M. S. z dużą dozą ostrożności, albowiem byli oni współoskarżonymi i zostali już skazani za czyn zarzucony.</p> <p>Sąd przyznał przymiot wiarygodności zeznaniom K. K. (2) i M. S. z postępowania jurysdykcyjnego w tym zakresie, w jakim potwierdzili, że uczestniczyli w rozboju na pokrzywdzonym B. S. wraz z D. S. (1), A. W. i P. B. (1) zgodnie z okolicznościami opisanymi w czynie przypisanym im w skazującym ich wyroku. Świadczenie zgodnie bowiem wskazywali, że ich</p>	

	<p>odeczytane na rozprawie zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym stanowiły jedynie ich linię obrony.</p> <p>Sąd dał przede wszystkim wiarę wymienionym świadkom co do tego, że w dniu 8 listopada 2018r. w rozboju na B. S. uczestniczyli wspólnie: P. B. (1), K. K. (2), M. S., D. S. (1) oraz A. W., a także co do tego, że było to wcześniej zaplanowane. Te twierdzenia znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, a przede wszystkim w zeznaniach pokrzywdzonego B. S., a także częściowo w wyjaśnieniach oskarżonego D. S. (1) oraz oskarżonej A. W..</p>	
<p>częściowo zeznania M. S.</p>		
<p>opinia biegłego lekarza sądowego A. T.</p>	<p>W ocenie Sądu opinia sporządzona przez biegłego z zakresu medycyny sądowej jest kompletna, jasna, wewnętrznie spójna i przekonująco wyjaśnia wnioski w niej zawarte. Nadto, opinia została sporządzona przez lekarza posiadające wiedzę specjalistyczną z wieloletnim doświadczeniem, a także bezstronną i nie zainteresowaną korzystnym</p>	

	rozstrzygnięciem na rzecz którejkolwiek ze stron.		
dowody z dokumentów	Za wiarygodne należało uznać także zaliczone w poczet materiału dowodowego dokumenty, albowiem zostały one sporządzone przez uprawnione organy w ramach przysługujących im kompetencji, w sposób rzetelny i fachowy. Ich prawdziwość i autentyczność nie wzbudziła w ocenie sądu wątpliwości.		
<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1, 1.1.2	częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. W.	Sąd uznał za niewiarygodne w znacznej części wyjaśnienia oskarżonej A. W., albowiem pozostają one w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności zeznaniami świadków R. G. (2), Z. D. (2) oraz częściowo z zeznaniami K. K. (2), P. B. (2) i M. S.. Sąd nie dał wiary A. W., że po tym jak do B. S. podeszli: D. S. (1), M. S., P. B. (1) i K. K.	

		<p>(2), to ona oddaliła się i poszła na przystanek. Fakt przebywania przez oskarżoną na miejscu zdarzenia potwierdzają pośrednio bezstronni świadkowie w postaci Z. D. (2) i R. G. (2), a także spójne co do tego faktu pozostają zeznania P. B. (1), M. S. i K. K. (2), co także pozostaje niesprzeczne z wyjaśnieniami D. S. (1). Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie stanowią jej linię obrony, opartą na odosobnionej wizji przebiegu zdarzenia z dnia 8 listopada 2018 roku, wykreowanej przez oskarżoną na potrzeby postępowania.</p>
<p>wyjaśnienia oskarżonego D. S. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. S. (1) z w znacznej części, albowiem jego wyjaśnienia są niespójne i pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym.</p> <p>Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonego w przytoczonej wyżej części stanowią jego linię obrony, opartą na odosobnionej wizji przebiegu zdarzenia z dnia 8 listopada 2018 roku, wykreowanej przez oskarżonego na potrzeby postępowania.</p>	
<p>zeznania P. B. (1)</p>	<p>Do zeznania świadka P. B. (1) Sąd podszedł z ostrożnością,</p>	

albowiem świadek ten bardzo często zmieniał zeznania na temat okoliczności zdarzenia z dnia 8 listopada 2018r., a ponadto dobrowolnie poddał się karze i został prawomocnie skazany za udział w ww. zdarzeniu.

Sąd dał wiarę świadkowi w takim zakresie, w jakim jego zeznania korelują z zeznaniami K. K. (2), M. S., a także z wyjaśnieniami D. S. (1) i A. W..

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania P. B. (1) złożone przed Sądem, albowiem są niespójne i niekonsekwentne, świadek zmienił kompletnie dotychczas przedstawianą wersję zdarzenia, obciążając oskarżoną A. W. za zorganizowanie rozboju na B. S.. W ocenie Sądu twierdzenia świadka pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami A. W. i D. S. (1), którzy bezpośrednio po zdarzeniu, w listopadzie 2018 roku, zgodnie wyjaśniali, że A. W. "wystawiła" B. S. na prośbę P. B. (1), który miał zapewnić, że B. S. jest winien pieniądze. W ocenie Sądu zaprezentowana przez świadka wersja jest mało prawdopodobna.

częściowo zeznania

K.

Sąd nie dał wiary tym świadkom, tylko w zakresie w jakim

K., częściowo zeznania M. S.	pozostają w sprzeczności z ustalonym w sprawie stanem faktycznym, o czym była już mowa wyżej.		
częściowo zeznania B. S.	Sad nie dał wiary zeznaniom B. S. w zakresie w jakim przeczył znajomości z oskarżoną A. W., a także jej obecności w dniu 8 listopada 2018r. na targowisku miejskim w K., o czym była już mowa powyżej.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1 i 4	D. S. (1), A. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Ustalony w oparciu o wiarygodne dowody stan faktyczny, daje podstawy do przyjęcia, że oskarżeni D. S. (1) oraz A. W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dopuścili się czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa podlegającego kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.			

Zachowanie się sprawcy w przypadku przestępstwa rozboju penalizowanego w z art. 280 § 1 k.k. polega na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia przy zastosowaniu jednego z wyliczonych w tym przepisie sposobów działania przybierającego formę: użycia przemocy wobec osoby lub groźby jej użycia albo doprowadzenia człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Przez przemoc wobec osoby należy rozumieć zastosowanie bezpośredniej przemocy fizycznej skierowanej na ciało człowieka w celu uniemożliwienia lub pokonania oporu, aby następnie dokonać kradzieży (np. poprzez bicie, kopanie, duszenie, obezwładnienie i związanie). Znamiona rozboju wypełnia również przemoc fizyczna o niewielkim natężeniu, ale w każdym razie musi ona jednak stanowić co najmniej naruszenie nietykalności cielesnej i zmierzać do uniemożliwienia lub przełamania oporu. Dla zaistnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. nie ma znaczenia, który z oskarżonych przedmioty fizycznie zabrał.

Przestępstwo określone w art. 280 § 1 k.k. jest przestępstwem

materialnym, do którego znamion należy skutek w postaci zaboru rzeczy. Do znamion skutku nie należy natomiast dokonanie zamachu na osobę. Przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. należy do tzw. przestępstw kierunkowych, albowiem ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy ukierunkowane było na określony cel, którym jest zamiar przywłaszczenia rzeczy.

Zachowanie sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 157 § 2 k.k. polega na spowodowaniu tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu, czyli naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Przestępstwo może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i zamiarem wynikowym. Przedmiotem ochrony jest zdrowie. Przestępstwo określone w art. 157 § 2 k.k. popełnione w formie działania, ma charakter powszechny. Warunkiem odpowiedzialności z art. 157 § 2 k.k. jest zaistnienie jakiegokolwiek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia.

Natomiast przepis art. 275 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność karną m.in. za kradzież (czyli zabór w celu przywłaszczenia) lub

przywłaszczenie dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby. Przedmiotem ochrony jest wiarygodność dokumentów stwierdzających tożsamość lub prawa majątkowe określonej osoby, prawo do dysponowania takimi dokumentami przez osobę, której dotyczą, a pośrednio także prawa majątkowe tej osoby. W zakresie posługiwania się cudzym dokumentem przepis art. 275 k.k. określa przestępstwo formalne (bezsuktkowe), zaś w odniesieniu do kradzieży i przywłaszczenia materialne (skutkowe). Skutkiem jest wyjęcie cudzego dokumentu przez sprawcę z władztwa osoby uprawnionej. Jest to przestępstwo powszechne. W przypadku czynności w postaci kradzieży i przywłaszczenia konieczna jest umyślność w postaci zamiaru bezpośredniego, w przypadku posługiwania się – w grę wchodzi również zamiar ewentualny (za Marek Mozgawa, Komentarz do art. 275 kodeku karnego).

Podstawą odpowiedzialności w ramach współsprawstwa czynu zabronionego jest jego popełnienie wspólnie i w porozumieniu, co *expressis verbis* wynika

z treści art. 18 § 1 k.k. Element podmiotowy tj. porozumienie polega na uzgodnieniu woli popełnienia czynu zabronionego, jak też na świadomym współdziałaniu w trakcie jego realizacji. Elementami tego porozumienia jest proces jego zawierania, jego treść oraz świadomość i wola jego realizacji. Zawarcie porozumienia można poprzedzać rozpoczęcie realizacji znamion czynu zabronionego, jak i w czasie jego popełnienia. Forma tego porozumienia również jest irrelevantna z punktu widzenia prawa karnego, ponieważ wspólne wykonanie przestępstwa zakłada zarówno wyraźne lub milczące porozumienia i wymaga objęcia świadomości podejmowania wspólnych działań przez współdziałających. Jedynie brak u jednego z dwóch lub większej liczny uczestników przestępczej akcji świadomości i woli wspólnej działalności wyklucza byt współsprawstwa, a ich czynu mogą być ocenione odrębnie jako jednosprawstwo, bądź odpowiedzialność jednego z nich należy rozważyć na gruncie nie sprawczych form współdziałania (Jak K., Problematyka związana z kwalifikowaniem rozboju i pobicia w kumulatywnej

kwalifikacji, Prokuratura i Prawo, nr 10, rok 2021 i powołane tam komentarze).

Reasumując, współsprawstwo zachodzi, gdy dwie lub więcej osób podejmują określone zachowanie w porozumieniu, którego treścią jest wspólne popełnienie czynu zabronionego. Zatem, dla instytucji współsprawstwa konieczne są dwa elementy: porozumienie między współsprawcami oraz wspólne wykonanie przez nich czynu zabronionego.

Współsprawcy ponoszą odpowiedzialność za całość uzgodnionej akcji przestępczej, a nie tylko za te jej części, które zrealizowali własnym zachowaniem. Klamrą spinającą odpowiedzialność współsprawców jest uzgodnione wspólne przestępstwo. Wspólna realizacja przestępstwa nie oznacza jednak, że o kwalifikacji współsprawstwa decyduje równoczesność zachowania oraz obecność wszystkich uczestników w miejscu przestępstwa. Jest to bowiem kwestia natury technicznej, związana z planem realizacji zamierzonego czynu przestępczego. Wystarczy tylko, że działa w ramach podziału ról - przyjętego chociażby w sposób dorozumiany - ułatwiają

bezpośredniemu sprawcy realizację zamierzonego celu przestępczego, akceptowanego przez współsprawcę. Możliwa też jest sytuacja, że każdy ze sprawców realizuje jedynie część znamion danego typu czynu zabronionego. W takiej sytuacji przypisanie każdemu z nich tego czynu jest możliwe, o ile każdy z nich obejmował swoją wolą i świadomością popełnienie tego czynu. Nawet jeśli nie wypełnił wszystkich znamion, to akceptował ich wypełnienie przez współsprawców.

Zgromadzony materiał dowodowy, w zakresie w jakim został uznany za wiarygodny, wskazuje, że oboje oskarżeni: D. S. (1) i A. W. wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami - co do których został wydany prawomocny wyrok skazujący z dnia 15 lipca 2019r. w sprawie II K 467/19 -wypełnili wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., działając właśnie w ramach ustalonego wcześniej porozumienia. Oskarżeni dopuścili się bowiem przestępstwa, co do którego istniał pomiędzy nimi plan podziału czynności sprawczych. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony B. S. doznał

obrażeń ciała w postaci:
zaczerwienienia na tylnej
powłoce uda prawego,
drobne otarcia naskórka
na przedniej powierzchni
obu kolan i na przedniej
powierzchni podudzia
lewego dwa drobne
zasinienia, stanowiących
naruszenie czynności
narządów ciała na czas
poniżej siedmiu dni
w rozumieniu art. 157
§ 2 k.k. Fakt ten
wynika wprost z opinii
pisemnej sporządzonej
przez biegłego z zakresu
medycyny sądowej A. T..

Odnosząc powyższe
rozważania na grunt
niniejszej sprawy, w
szczególności przez
pryzmat wyjaśnień obu
oskarżonych wyraźnie
podkreślić, że z punktu
widzenia
odpowiedzialności karnej
każdego z nich nie
ma znaczenia, który
faktycznie szarpał
pokrzywdzonego i zadawał
mu uderzenia płatkami
teleskopowymi po nogach,
czy który z nich zabrał
w celu przywłaszczenia
pieniądze, kartę
bankomatowe czy dowód
osobisty. W ocenie Sądu,
sprawcy przedmiotowego
zdarzenia z dnia
8 listopada 2018r.
niewątpliwie działali ze
sobą w porozumieniu,
mieli wspólny cel.
Podkreślić trzeba, że
żaden z nich nie
sprzeciwiał się działaniom
podejmowanym na
wspólny rachunek przez

innych ustalonych sprawców, w pełni aprobując je.

Dokonując oceny materialnokarnej poczynionych w sprawie ustaleń, zachowanie oskarżonej A. W. należało zakwalifikować jako współsprawstwo czynu stypizowanego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżona po pierwsze „wystawiła” pokrzywdzonego B. S., ułatwiając m.in. oskarżonemu D. S. (1) dokonanie przestępstwa rozboju. Następnie A. W. obserwowała działania D. S. (1), P. B. (1), M. S. i K. K. (2) polegające na szarpaniu pokrzywdzonego i zadawaniu mu uderzeń pałkami teleskopowymi po nogach, nie reagując na nie, tym samym – biernie je akceptowała. W ocenie Sądu, ustalenie dokonania takich zachowań przez A. W. wystarczyło by przyjąć, że sprawcy działali wspólnie i w porozumieniu, tym bardziej, że pokonanie oporu pokrzywdzonego nastąpiło po pewnym dłuższym czasie – co dawało A. W. czas na okazanie jej woli separacji od tego czynu w jakiegokolwiek formie – czego jednak oskarżona nie uczyniła. Aż do przyjazdu policji, wezwanej przez świadka R.

G. (2), obserwowala całe zdarzenie, nie podejmując żadnych działań zmierzających do oddalenia się czy udzielenia pomocy pokrzywdzonemu. Brak jest ponadto jakiegokolwiek dowodu na to, by A. W. nie popierała M. S. w momencie, kiedy obszukał pokrzywdzonego i zabrał mu w celu przywłaszczenia: telefon komórkowy, portfel z zawartością pieniędzy oraz kartami bankomatowymi. Oskarżona bowiem swoją podstawą akceptowała zachowanie wszystkich współsprawców, wspierała ich. Zdaniem Sądu, między współsprawcami, w tym między D. S. (2) i A. W. istniał podział ról, dokonany przed dniem 8 listopada 2018 roku.

Zgodnie z tzw. koncepcją materialno-obiektywną współsprawstwa (zob. A. Wąsek, [w:] O. Górniak i inni, Kodeks karny. Komentarz, tom I, Gdańsk 2005, s. 268) aby przypisać współsprawstwo w sytuacji, gdy oskarżony nie wykonuje chociażby części znamion czynu zabronionego, powinien zostać spełniony zarówno warunek subiektywny, jak i obiektywny w postaci istotnego znaczenia zachowania oskarżonego dla popełnienia czynu. W ustalonych okolicznościach faktycznych, zważywszy na

to, że zachowanie A. W. nie sprowadzało się wyłącznie do obecności w miejscu popełnienia przestępstwa, a przede wszystkim do ustalenia z pokrzywdzonym B. S. spotkania, o czym poinformowała pozostałych współsprawców, realizacja znamion przez oskarżonego D. S. (2) i P. B. (1), M. S. i K. K. (2) byłaby niemożliwa lub znacznie utrudniona. Co więcej, zgodnie częściowo z wyjaśnieniami samej oskarżonej, miała ona świadomość, że P. B. (1) i inni współsprawcy, będą chcieli z nim „porozmawiać” z uwagi na to, że jest dłużny swojemu byłemu pracodawcy kilkanaście tysięcy złotych. Oskarżona przyjechała wspólnie z D. S. (2) i innymi samochodem marki P., którym po zakończonym zdarzeniu oddaliła się.

Zachowania się oskarżonej A. W. nie można było zakwalifikować jako formy zjawiskowej popełnienia przestępstwa w postaci pomocnictwa w rozumieniu art. 18 § 3 k.k. W ocenie Sądu, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, zachowanie oskarżonej wykraczało poza granice samego ułatwienia popełnienia czynu zabronionego z dnia 8 listopada 2018 roku, o czym świadczy powyższa

argumentacja. Jak już wspomiano, A. W. nie wyrażała sprzeciwu wobec działań podejmowanych przez innych sprawców, w tym oskarżonego D. S. (1), świadczy o tym, że aprobowała w pełni działania innych sprawców polegające na szarpaniu i uderzaniu pałkami teleskopowymi po nogach. Ponadto, na przypisanie oskarżonej zarzuconego jej czynu z pkt I w formie współsprawstwa przemawia fakt, iż to ona wyszła do pokrzywdzonego z inicjatywą spotkania się na targowisku miejskim w dniu 8 listopada 2018r. w K. o określonej godzinie, co zrobiła na prośbę jednego ze sprawców P. B. (1). W ten sposób "wystawiła" pokrzywdzonego. Jej rola, wbrew twierdzeniom obrońcy zaprezentowanym w mowie końcowej, nie sprowadzała się jedynie do obserwowania całej sytuacji z pozycji biernego obserwatora.

Zachowanie D. S. (1) wobec pokrzywdzonego B. S. w dniu 8 listopada 2018r., opisane w stanie faktycznym sprawy, zrealizował część czasownikowych znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., niemniej jednak

popelnienie przestępstwa wspólnie i w porozumieniu pozwala na przypisanie mu dokonania wszystkich znamion tego przestępstwa. Pomiędzy D. S. (1), P. B. (1), K. K. (2) i M. S. oraz A. W. istniało porozumienie przestępcze, którego treścią było wspólne popelnienie przestępstwa rozboju na B. S.. Zawarte między wymienionymi współsprawcami porozumienie – co wynika jednoznacznie z zeznań świadków K. K. (2) i M. S. - pozwala przyjąć, że przypisane im przestępstwo rozboju jest ich wspólnym dziełem, a w konsekwencji pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego z współsprawców za całość przestępstwa. D. S. (1) szarpał oraz zadawał uderzenia pałkami teleskopowymi po nogach pokrzywdzonego B. S., czym wyczerpał część znamion przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., ponieważ na tym polegała podział ról między współsprawcami. Niemniej jednak zachowania D. S. (1), A. W., P. B. (1), K. K. (2) i M. S. łącznie stanowią pełne wyczerpanie ustawowego opisu czynu określonego w pkt 1 wyroku, co pozwoliło na przypisanie wszystkim, w tym D. S. (1) i A. W. dokonania przestępstwa,

albowiem zaakceptowali całość porozumienia przestępczego. Z zebranego materiału dowodowego wynika, że tylko jeden z współsprawców- M. S. w celu przywłaszczenia pokrzywdzonemu portfel, trzy karty bankomatowe, telefon komórkowy, prawo jazdy i dowód osobisty pokrzywdzonego.

Jednakże, wymieniony dokonał tego w trakcie szarpania i zadawania uderzeń pałkami teleskopowymi przez pozostałych współsprawców.

Porozumienie przestępcze było pomiędzy współsprawcami dokonane w formie ustnej, miało charakter werbalnego uzgodnienia wraz z podziałem zadań. Świadczy o tym zebrany w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim zeznania K. K. (2), M. S. oraz wyjaśnienia D. S. (1) z postępowania przygotowawczego, a także częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. W. oraz częściowo zeznania P. B. (1). W ocenie Sądu każdy uczestnik tego porozumienia miał świadomość i wolę wspólnego popełnienia czynu karalnego.

Zatem, zachowanie obu oskarżonych wskazywało na to, że akceptowali oni wzajemnie swoje poczynienia tj. używając przemocy wspólnymi

<p>siłami dążyli do kradzieży pieniędzy. W takiej sytuacji nie ma znaczenia, który ze sprawców - D. S. (1) czy A. W. - zrealizował faktycznie poszczególne znamiona zarzucanego im czynu. Oboje działali w zamiarze bezpośrednim.</p>			
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	2	D. S. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Ustalony stan faktyczny w sprawie daje podstawy do przyjęcia, że zachowanie się oskarżonego D. S. (1) wobec Z. D. (2) zrealizowało znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 245 k.k.</p> <p>Przestępstwo z art. 245 k.k. sankcjonuje użycie przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu m.in. na świadka. Strona przedmiotowa polega więc na użyciu przemocy albo groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka, przy czym przyjmuje się, że świadkiem w rozumieniu tego przepisu jest zarówno osoba, która złożyła zeznania, została powołana albo wezwana do ich złożenia, jak</p>			

również osoba, która była świadkiem czynu i posiada wiadomości potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy (postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2009r., sygn. akt IV KK 225/08), czyli tak jak w niniejszej sprawie Z. D. (2).

Przepis art. 245 k.k. chroni zatem świadków nie tylko w ujęciu formalnym, ale i materialnym, mających informacje o zdarzeniu będącym przedmiotem oceny w danym postępowaniu i mogącym zostać dopiero wezwani w charakterze świadka w celu złożenia zeznań (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 20.04.2017r., sygn. akt II AKa 54/17, Lex).

Ponadto, należy mieć na uwadze, że przestępstwo z art. 245 k.k. charakteryzuje się podwójnym przedmiotem ochrony. Jednym z nich jest wymiar sprawiedliwości, a ściślej prawidłowe i wolne od nacisków funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, a drugim nietykalność cielesna i wolność człowieka.

Niemniej jednak przestępstwo z art. 245 k.k. może być popełnione wyłącznie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, co oznacza, że podjęte przez sprawcę czynności wykonawcze (przemoc, groźba) muszą być obliczone na osiągnięcie

konkretnego celu, a jest nim uniemożliwienie, udaremnienie przedstawienia przez wymienione w tym przepisie osoby prawdy obiektywnej w postępowaniu.

Przepis art. 245 k.k. posługuje się znamionami groźby bezprawnej w rozumieniu definicji zawartej w art. 115 § 12 k.k. Jest ona zbudowana po części przez odesłanie do konkretnego typu przestępstwa - groźbą bezprawną jest groźba, o jakiej mowa w art. 190 k.k., jak i przez opisanie dwóch samodzielnych postaci zachowania wyczerpującego to pojęcie - groźba spowodowania postępowania karnego lub rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. W tej drugiej części ciała konstrukcja definicji ustawowej jest jeszcze uzupełniona zastrzeżeniem wyłączającym z zakresu groźby bezprawnej zapowiedź spowodowania postępowania karnego, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem. Na gruncie takiej regulacji, częściowo odsyłającej, istotnego znaczenia nabiera zawartość unormowania zamieszczonego w art. 190 k.k. Składa się ono

ze strony przedmiotowej opisującej zachowanie sprawcy w postaci wyrażenia groźby popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego lub jego osoby najbliższej oraz skutku w postaci powstania uzasadnionej obawy, że ta groźba zostanie spełniona.

W wyniku zastosowania techniki odesłania i wskazania na groźbę karalną z art 190 k.k. do zakresu pojęcia "groźba bezprawna" przeniesiony został nie tylko element przedmiotowy tj. groźenie popełnieniem przestępstwa, ale również skutek wymagany na gruncie art. 190 k.k. tj. uzasadniona obawa spełnienia groźby.

Biorąc pod uwagę zasady logiki i doświadczenia życiowego należy uznać, że wyrażenie użyte przez oskarżonego D. S. (1) na karcie 10v (ostatni i przedostatni wers) stanowiło w rozumieniu art. 245 k.k. groźbę bezprawną w celu wywarcia wpływu na świadka - Z. D. (2), gdyż w ten sposób oskarżony chciał spowodować aby Z. D. (2), która wskazała przybyłym na miejsce zdarzenia funkcjonariuszom policji jego jako sprawcę, nie pokazała nagrania ze zdarzenia z dnia 8 listopada 2018r., a za

tym idzie nie zeznawała odnośnie zdarzenia, jak i przeciwko niemu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, uznać należało, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynu z art. 245 k.k.

Dodatkowo wskazać należy, że przestępstwo z art. 245 k.k. ścigane jest w trybie z oskarżenia publicznego, zatem, cofnięcie przez Z. D. (2) wniosku o ściganie należało uznać za bezskuteczne i pozbawione jakiegokolwiek wpływu na decyzję prokuratora o ściganie oskarżonego D. S. (1) za przedmiotowe przestępstwo (k.1750). Ponadto, przepis art. 245 k.k. jest przepisem szczególnym wobec art. 190 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. S. (1)	1	I	Sąd, uznając oskarżonego D. S. (1) winnego popełnienia czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzył mu na podstawie art. 280 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. karę 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzając D. S. (1) karę, Sąd miał na względzie

fakt, żeby jej dolegliwość była adekwatna do stopnia winy oskarżonego i uwzględniała stopień szkodliwości społecznej czynu oraz realizowała cele wychowawcze, jak też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wskazać należy, że funkcją kary orzekanej wobec sprawcy przestępstwa jest jego wychowanie i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa, a cele te - w szczególności zapobiegawczy - mogą być zrealizowane wyłącznie poprzez jej dolegliwość mającą uzmysłowić sprawcy swoistą nieopłacalność powrotu na drogę przestępstwa. Kara zawsze zatem musi stanowić dolegliwość, do tego sprowadza się jej istota. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu bezwzględna kara pozbawienia wolności spełni swoje zadania w sferze prewencji indywidualnej, a zatem, przyczyni się do tego, by oskarżony D. S. (1) nie popełnił przestępstwa w przyszłości, jak też w dziedzinie prewencji ogólnej, w szczególności wpłynie na przeświadczenie o nieuchronnej i sprawiedliwej karze za popełnione przestępstwo, nie przekracza również

stopnia winy ani stopnia społecznej szkodliwości.

Ponadto, należy wskazać, że wymierzona oskarżonemu kara mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, albowiem przestępstwo rozboju jest zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 2 do lat 12. Jednakże, tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności może skłonić oskarżonego do refleksji nad swoim zachowaniem i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.

Stopień szkodliwości przypisanego oskarżonemu D. S. (1) czynu należy ocenić jako znaczny, a za taką oceną przemawia analiza przesłanek podmiotowo-przedmiotowych z art. 115 § 2 k.k., w tym:

-po stronie przedmiotowej Sąd wziął pod uwagę: nasilony stopień agresji, użycie pałek teleskopowych do uderzania po nogach pokrzywdzonego co wzmacniało dolegliwości, stosunkowo niska wartość szkody majątkowej powstałej u pokrzywdzonego,

-po stronie podmiotowej Sąd miał na względzie brak racjonalnej motywacji, przemyślaną postać zamiaru.

			<p>Stopień winy oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny, albowiem D. S. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu będąc osobą pełnoletnią i brak było podstaw do twierdzenia, aby w chwili czynu oskarżony nie mógł rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Wobec tego, nie było żadnych okoliczności umniejszających jego winę.</p> <p>Do okoliczności obciążających zaliczono:</p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, - wyczerpanie jednym czynem trzech przepisów ustawy karnej, - działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, - działanie w miejscu publicznym. <p>Jako okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego przyjęta uprzednia niekaralność oskarżonego.</p>
D. S. (1)	2	II	<p>Sąd wymierzył oskarżonemu D. S. (1) w oparciu o dyspozycję art. 245 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Wymierzając oskarżonemu bezwzględną karę pozbawienia wolności</p>

Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna), a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Zdaniem Sądu wymierzona D. S. (1) kara oddaje także stopień winy, a także uwzględnia stopień szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu opisanego w pkt II wyroku wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 245 k.k. Sąd uznał, że taka kara będzie dla oskarżonego bodźcem do przemyślenia swego postępowania i uświadomi mu jego naganność. Z drugiej zaś strony, kara spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, że oskarżony nie będzie tkwił w poczuciu bezkarności.

Stopień winy oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny, albowiem D. S. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu będąc osobą pełnoletnią i brak było podstaw do twierdzenia, aby w chwili czynu oskarżony nie mógł rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Wobec tego, nie było żadnych okoliczności

			<p>umniejszających jego winę.</p> <p>Stopień szkodliwości przypisanego oskarżonemu D. S. (1) czynu nie jawi się jako znaczny, a za taką oceną przemawia analiza przesłanek podmiotowo-przedmiotowych z art. 115 § 2 k.k. Po stronie podmiotowej Sąd wziął pod uwagę brak jakiegokolwiek racjonalnej motywacji oraz zamiar nagły. Po stronie przedmiotowej : następstwa czynu-wzbudzenie u pokrzywdzonej stanu zagrożenia o własne życie co w konsekwencji spowodowało niestawiennictwo w sądzie na przesłuchaniu i „cofnięcie” swojego oskarżenia.</p> <p>Za okoliczności obciążające przyjęto: działanie z niskich pobudek, którego celem było wywarcie wpływu na zeznania świadka w postępowaniu karnym, a w istocie na prawidłowy tok tego postępowania, wypowiedziana groźba bezprawna w miejscu publicznym.</p> <p>Po stronie oskarżonego jako okoliczność łagodzącą przyjęto uprzednią niekaralność.</p>
D. S. (1)	3	I, II	Wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd miał na względzie, że

treść przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, została ponownie zmieniona ustawą z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...) 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) 19 (Dz.U. z 2020r., poz. 1086).

Mając na uwadze powyższe w chwili orzekania obowiązywała inna treść przepisów dotyczących orzekania kary łącznej niż w chwili popełnienia przez oskarżonego każdego z czynów za które został skazany w pkt 1 i 2 wyroku. Wobec powyższego rozstrzygnięcie w zakresie wymierzenia kary łącznej poprzedzała analiza sytuacji prawnej oskarżonego przez pryzmat art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którego brzmieniem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 8 listopada 2018r. (a więc przed dniem 24 czerwca 2020r.), albowiem były one najkorzystniejsze. Przepis art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020r. przewidywał zastosowanie zasady absorpcji, której to nie przewidują obecnie obowiązujące przepisy. Poza powyższym przepisy o karze łącznej pomimo zmiany warunków jakie mają być spełnione, aby moc ją wymierzyć nie zawierają istotnych zmian, które mogłyby wpłynąć na sytuację prawną oskarżonego D. S. (1).

Rozważając wysokość kary łącznej, jaka mogła być orzeczona z zbiegających się kar jednostkowych wymierzonych w pkt 1 i 2 wyroku, wskazać trzeba, że w przedmiotowym zakresie wymiar kary łącznej pozbawienia wolności mógł mieścić się w granicach od najsurowszej z jednostkowych kar tj. 2 lat pozbawienia wolności do ich sumy (2 lat i 5 miesięcy).

Sąd przy wymiarze kary łącznej zastosował wobec oskarżonego zasadę pełnej absorpcji, polegającą na

			<p>wymierzeniu kary łącznej równej najsurowszej wymierzonej karze jednostkowej, która pochłania kary łagodniejsze.</p> <p>Wymierzając oskarżonemu D. S. (1) karę łączną Sąd wziął pod uwagę zbieżność czasową czynów, a także odmienność przedmiotową i podmiotową czynów, pozostającą jednak w pośrednim związku ze sobą (przestępstwo przeciwko mieniu i przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, pokrzywdzony- B. S., Z. D. (2), użycie przemocy i użycie groźby bezprawnej).</p> <p>W tym stanie rzeczy, kara łączna pozbawienia wolności stanowić winna adekwatną i wystarczającą dla spełnienia celów wychowawczych karę i zapobiec ponownym zachowaniom w przyszłości.</p>
A. W.	4	I	<p>Wymierzona A. W. bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat winna uświadomić oskarżonej naganność jej postępowania. Podkreślić należy, iż jest to kara w dolnych granicach zagrożenia przestępstwa przewidzianego w art. 280 § 1 k.k. W zakresie prewencji generalnej,</p>

rozstrzygnięcie to zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i będzie pozytywnie kształtować świadomość prawną społeczeństwa. Łagodniejsza forma kary byłaby wyrazem zbytniej pobłażliwości dla oskarżonej. Jednocześnie wskazać należy, iż nie jest ona przewidziana przez prawo.

Stopień winy oskarżonego Sąd ocenił jako znaczny, albowiem A. W. dopuściła się przypisanego jej czynu będąc osobą pełnoletnią i brak było podstaw do twierdzenia, aby w chwili czynu oskarżona nie mogła rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Wobec tego, nie było żadnych okoliczności umniejszających winę oskarżonej.

Stopień szkodliwości przypisanego oskarżonej A. W. czynu należy ocenić jako znaczny, a za taką oceną przemawia analiza przesłanek podmiotowo-przedmiotowych z art. 115 § 2 k.k. Po stronie przedmiotowej Sąd wziął pod uwagę: nasilony stopień agresji, użycie pałek teleskopowych do uderzania po nogach pokrzywdzonego co wzmacniało dolegliwości, stosunkowo niska wartość szkody majątkowej powstałej u pokrzywdzonego. Po stronie podmiotowej -

			<p>brak racjonalnej motywacji, zamiar przemyślany.</p> <p>Do okoliczności obciążających zaliczono:</p> <ul style="list-style-type: none"> - znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, - wyczerpanie jednym czynem trzech przepisów ustawy karnej, - działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, - działanie w miejscu publicznym. <p>Jako okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego przyjętą uprzednią niekaralność oskarżonej.</p>
D. S. (1), A. W.	10 12	1 4	<p>W oparciu o treść art. 46 § 2 k.k. orzeczono od każdego z oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego B. S. nawiązkę w kwocie po 500 złotych, albowiem orzeczenie obowiązku naprawienie szkody lub zadośćuczynienia jest znacznie utrudnione. Sprawstwo i wina obojga oskarżonych w popełnieniu przestępstwa rozboju na pokrzywdzonym B. S. nie ulega wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zatem zasadne jest</p> <ul style="list-style-type: none"> - przede wszystkim dla wzmocnienia efektu wychowawczego - orzeczenie o środku

			<p>kompensacyjnym mającym na celu naprawienie powstałej wskutek przestępstwa nienaprawionej dotychczas szkody. Zachodzi bowiem związek przyczynowy pomiędzy powstałą u pokrzywdzonego szkodą, a popełnieniem przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu przestępstwa. Zobowiązanie oskarżonych do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego nawiązki ma zrealizować wobec A. W. i D. S. (2) cele wychowawcze i powstrzymać ich od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.</p> <p>Wysokość zasądzonej na rzecz pokrzywdzonego B. S. nawiązki uwzględnia rodzaj i charakter negatywnych następstw zachowania oskarżonej wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami na zdrowiu pokrzywdzonego. Wysokość zasądzonej nawiązki nie jest znaczna i daje możliwość jej uregulowania przy dołożeniu od każdego z oskarżonych należytej staranności.</p>
D. S. (1)	11	2	<p>W oparciu o treść art. 46 § 2 k.k. orzeczono od oskarżonego D. S. (1) na rzecz pokrzywdzonej Z. D. (2) nawiązkę w kwocie 300 złotych, albowiem orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub</p>

zadośćuczynienia jest znacznie utrudnione. Sprawstwo i wina oskarżonego w popełnieniu przestępstwa stypizowanego w art. 245 k.k. nie ulega wątpliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zatem zasadne jest orzeczenie o środku kompensacyjnym mającym na celu naprawienie powstałej wskutek przestępstwa nienaprawionej dotychczas szkody. Zachodzi bowiem związek przyczynowy pomiędzy powstałą u pokrzywdzonej szkodą niemajątkową, a popełnieniem przez D. S. (1) przestępstwa. Wysokość zasądzonej na rzecz pokrzywdzonej nawiazki uwzględnia rodzaj i charakter negatywnych następstw zachowania oskarżonego na stan zdrowia psychicznego pokrzywdzonej, która jest starszą osobą. Ponadto, zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ma zrealizować wobec D. S. (2) cele wychowawcze i powstrzymać go od popełnienia w przyszłości podobnych przestępstw.

**Inne
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU**

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. S. (1)	8	I, II	Sąd był zobligowany treścią art. 63 § 1 k.k. do zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie, a mianowicie okres od dnia 08.11.2018r. godz. 12:50 do dnia 22.11.2018r. godz. 16:03.
A. W.	8	I	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonej na poczet orzeczonej w pkt 4 kary okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie, a mianowicie okres od dnia 14.11.2018r. godz. 13:45 do dnia 16.11.2018r. godz. 15:10 (protokół zatrzymania k. 55).
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

<p>7. KOsztu procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>14</p>	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. S. kwotę 972,00 zł podwyższoną o należny podatek od towarów i usług (...) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej A. W. z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu jurysdykcyjnym.</p> <p>Podstawą prawną rozstrzygnięcia jest przepis § 17 ust. 1 pkt 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 4 ust. 3 i § 2 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. z 2019r., poz. 18).</p> <p>Na kwotę 972,00 zł składa się opłata za obronę w postępowaniu przygotowawczym w formie śledztwa (300 zł) oraz obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym (420 zł), przy uwzględnieniu</p>	

	dodatkowych trzech terminów rozpraw.	
15	O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonych od ponoszenia tych kosztów, uznając, że sytuacja majątkowa i zarobkowa każdego z oskarżonych, a także fakt, iż oboje oskarżonych będą mieli do odbycia karę pozbawienia wolności i nie są to kary krótkoterminowe, uzasadnia zastosowanie wobec nich instytucji zwolnienia od kosztów sądowych i niewymierzania im właściwych opłat.	
Podpis		
sędzia Joanna Urbańska-Czarnasiak		